

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **JUDr. T. V.**, bytem D. 697/38, O., zast. Mgr. Tomášem Greplem, sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30. 7. 2013, č. j. UOOU-03501/13-16,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30. 7. 2013, č. j. UOOU-03501/13-16, a rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 4. 6. 2013, č. j. UOOU-03501/13-5, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč k rukám Mgr. Tomáše Grepla, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž předseda žalovaného zamítl jeho rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2013, č. j. UOOU-03501/13-5, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 60.000,- Kč za správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Deliktu se měl žalobce dopustit tím, že v rámci výkonu funkce soudního exekutora předal vydražiteli počítač zabavený dlužníkovi, aniž by z něj smazal osobní údaje zaměstnanců dlužníka. Tím měl žalobce porušit své povinnosti správce osobních údajů.

Žalobce byl v době jednání, za nějž mu byla uložena pokuta, soudním exekutorem pověřeným výkonem exekutorského úřadu v Přerově. Soud z veřejně přístupných zdrojů

zjistil, že dne 31.3.2016, tedy po podání žaloby, žalobce přestal exekutorský úřad vykonávat. Exekutorského úřad je dle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) konstruován tak, že je nedílně svázán s fyzickou osobou, která jej vykonává. Exekutorský úřad nemá právní subjektivitu a z exekučního řádu ani jiného právního předpisu neplyne, že by po skončení funkce exekutora v právních vztazích souvisejících s jejím výkonem na místo exekutora nastupovala jiná osoba. Proto ani v řízení před soudem nenastalo procesní nástupnictví a soud i nadále jednal jako s žalobcem s fyzickou osobou, které byla jako exekutorovi uložena pokuta.

V prvním žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný dle jeho názoru nedostatečně vysvětlil, o které konkrétní důkazy opírá svá skutková zjištění, a pouze obecně odkazuje na spisový materiál. Dále předseda žalovaného nedostatečně podrobně reagoval na argumentaci uvedenou v rozkladu, neboť své rozhodnutí postavil pouze na doplnění odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nereagujícím na rozkladové námitky. Dále v rámci namítané nepřezkoumatelnosti žalobce tvrdí, že žalovaný nedostatečně rozvedl svoji argumentaci ohledně toho, že žalobce vystupoval jako správce osobních údajů, a že měl povinnost zajistit likvidaci osobních údajů ještě předtím, než zajistil počítač, na němž se osobní údaje nacházely. Dle žalobcova názoru bylo povinností původního vlastníka počítače smazat všechny osobní údaje, k čemuž mu také byl dán v rámci exekučního řízení prostor. Žalobce nepovažuje za dostatečné ani část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž předseda žalovaného vyjadřuje závěr, že žalobce zpracovával osobní údaje pro účely exekuce. Nebylo prokázáno, že by osobní údaje byly využívány k exekuční činnosti, a ani by to nedávalo smysl. Konečně je dle žalobce vnitřně rozporná argumentace o ostatních typech uchovávaných dat, která podléhají odlišnému druhu ochrany. Pokud jsou osobní údaje zvláštním typem dat, pak logicky nelze dovozovat, že žalobce nutně věděl, že data uchovávaná na zabaveném počítači mají charakter osobních údajů.

V druhém žalobním bodu týkajícím se věci samé žalobce polemizuje s právním názorem žalovaného, že žalobce byl správcem dotčených osobních údajů. Žalobce nenaplnuje kumulativní znaky správce osobních údajů uvedené v ustanovení § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů. Především neprováděl zpracování osobních údajů a ani neurčil účel či prostředky jejich zpracování. Zpracování osobních údajů je definováno v ustanovení § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, přičemž se musí jednat o soustavu operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji. Splnění těchto znaků v napadeném rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno. Systematické zpracování může být prováděno jen vědomě; žalobce se však v pozici soudního exekutora s obsahem zabavených movitých věcí, které mohly být nosiči osobních údajů, neseznamoval, a tedy nemohl vědět, zda se na nich osobní údaje nacházejí. V nyní projednávané věci ani nebyl původním vlastníkem výpočetní techniky upozorněn, že by se na ní mohly nacházet osobní údaje.

Třetí žalobní bod je založen na tvrzení, že žalobce nebyl povinen likvidovat osobní údaje. V interní směrnici žalobcova exekutorského úřadu bylo pouze uvedeno, že k likvidaci dojde tehdy, pokud bude žalobce povinným upozorněn, že se na zabaveném nosiči nacházejí data. Nejedná se však o likvidaci osobních údajů ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů.

Ve čtvrtém žalobním bodu dle žalobce žalovaný pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce stanovil účel, prostředky způsob zpracování osobních údajů. Jelikož žalobce nevěděl, že osobními údaji vůbec disponuje, stěží mohl stanovit způsob jejich zpracování. Nevědomě tak žalobce učinit nemohl.

V pátém žalobním bodu žalobce upozorňuje, že vynaložil maximální možné úsilí k tomu, aby škodlivému následku zabránil, když poučil povinného, že může žádat o smazání dat na zabaveném nosiči. V tom spatřuje naplnění liberačního důvodu.

Dle šestého žalobního bodu je potom uložená sankce nepřiměřeně vysoká, a proto žalobce subsidiárně navrhl, aby soud, nezruší-li napadené rozhodnutí, pokutu snížil.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že své rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a že skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Žalovaný poukázal především na § 46 odst. 1 exekučního řádu, dle něž je exekutor povinen dbát ochrany práv třetích osob. Pod tuto povinnost spadá též povinnost zajistit, aby se osobní údaje, které byly na exekučně zabavených elektronických nosičích, nemohly dostat do rukou třetí osobě. Dle názoru žalovaného byl žalobce správcem osobních údajů, neboť měl předpokládat, že v zabavených počítačích se osobní údaje při nejmenším mohou nacházet; měl tedy zajistit jejich likvidaci, případně se ujistit, že k této likvidaci došlo ještě před zabavením počítačů.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že sice věděl, že se na zabavených počítačích nacházejí nějaká data, to však ještě neznamená, že se jednalo o osobní údaje. Též z technického hlediska žalobce předpokládal, že osobní údaje se nenacházejí přímo v počítačích koncových uživatelů, ale na vzdáleném úložišti. Nadto nebylo možné po žalobci žádat, aby předpokládal, že skutečný správce osobních údajů, tedy původní vlastník zabavených počítačů, neučinil zadost svým povinnostem a osobní údaje nezlikvidoval.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci podstatné následující skutečnosti.

Žalovaný zahájil dne 4. 12. 2012 kontrolu v exekutorském úřadu žalobce. Součástí spisového materiálu, částečně postoupeného Policií České republiky, je e-mailová korespondence mezi povinným (společností PARLET STAVITELSTVÍ, a.s.) a osobou, která v exekuční dražbě provedené žalobcem odkoupila počítač, jenž byl povinnému exekučně zabaven (Z. K.). Z korespondence plyne, že osoba, jež počítač vydražila, nabízela povinnému jeho zpětný odkup s tím, že se na počítači nacházejí citlivá data.

Z výslechu L. M., zaměstnankyně povinného, provedeného Policií dne 6. 6. 2012, plyne, že na počítači, jenž byl předmětem exekuce, se nacházely osobní údaje o všech zaměstnancích povinného a osobní údaje pí. M., včetně fotografií, přihlašovacích údajů k bankovním účtům apod. Osoba, která počítač vydražila, nabízela pí. M., že může údaje zpětně odkoupit.

Žalobce, zastoupen exekutorským kandidátem Mgr. R. M., ve sdělení ze dne 30. 7. 2012 uvedl následující: „*Před dražbou movitých věcí standardně dochází k výmazu dat z Pc sestav a notebooků, není mi v tomto případě známo, že by tomu takto nebylo i v posuzovaném případě a není mi známo, jaká data má případně vydražitel k dispozici.*“

Protokol o soupisu movitých věcí ze dne 14. 12. 2011, č. j. 103 Ex 19046/11-10, obsahuje poučení povinného o tom, že je oprávněn do 10 dnů v sídle exekutorského úřadu zálohovat a smazat ze zabavené výpočetní techniky svá data.

Ve směrnice Exekutorského úřadu Přerov č. 8, o nakládání s osobními údaji se mimo jiné uvádí: „*V případě, že povinný písemně sdělí exekutorovi přístupové údaje (jméno uživatele a heslo) k nosiči dat a požádá, aby soudní exekutor provedl likvidaci dat na*

zajištěném nosiči, provede soudní exekutor uvedené následně poté, co vydá dražební rok na konkrétní movitou věc obsahující nosič dat, nejpozději však před zahájením dražby.“

Kontrolním protokolem ze dne 26. 3. 2013, č. j. INSP3-8906/12-15, bylo žalobci sděleno, že bylo zjištěno, že žalobce porušil povinnosti plynoucí mu z ustanovení § 13 a 20 zákona o ochraně osobních údajů, když nezajistil likvidaci osobních údajů, které mohly být součástí movitých věcí zajištěných v rámci exekučního řízení.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2013, č. j. UOOU-03501/13-5, byla žalobci uložena pokuta ve výši 60.000,- Kč za správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů, kterého se měl žalobce dopustit tím, že nepřijal taková opatření, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu k osobním údajům nejméně 60 zaměstnanců společnosti PARLET STAVITELSTVÍ, které byly na harddisku exekučně zabaveného počítače, jenž byl v dražbě prodán Z. K. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se uvádí, že žalobce na zabavené výpočetní technice uchovával osobní údaje, a dále stanovil způsob jejich zpracovávání, resp. likvidace. Byl tedy v postavení správce, který byl povinen zajistit, aby zpracovávané osobní údaje nebyly zpřístupněny třetí osobě. K tomu však nebyla přijata dostatečná opatření, a proto se žalobce dopustil uvedeného správního deliktu. Při stanovení výše pokuty žalovaný zohlednil přitěžující okolnost spočívající v tom, že byly třetí osobě zpřístupněny osobní údaje 60 zaměstnanců povinného; naopak za polehčující okolnosti považoval žalovaný zpřístupnění údajů pouze jedné třetí osobě a umožnění povinnému údaje z počítače smazat před provedením exekuční dražby.

Rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí byl zamítnut rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 30. 7. 2013, č. j. UOOU-03501/13-16. Ohledně skutkových zjištění, která v rozkladu nebyla výslovně sporována, žalovaný odkázal na obsah spisového materiálu, konkrétně na protokol o soupisu nemovitých věcí povinného, vyjádření žalobce ze dne 30. 7. 2012 a kontrolní protokol. Též dle názoru předsedy žalovaného nastoupil žalobce do povinností správce osobních údajů v okamžiku, kdy povinnému nuceně zabavil výpočetní techniku, na níž byl systematizovaný soubor osobních údajů o zaměstnancích povinného. Žalobce měl též osobní údaje zlikvidovat, což však neučinil. Přítomnost osobních údajů v počítači podnikatele mohl žalobce předpokládat, a to již na základě rozumových schopností průměrného člověka. Následně *de facto* určil způsob zpracování osobních údajů, ačkoliv se nejednalo o žádný formalizovaný úkon. Předseda žalovaného též odkazuje na povinnost exekutora dbát zájmů třetích osob. Předmětem exekuce měly být pouze movité věci, nikoliv též osobní údaje, které zde byly uloženy. Svých povinností správce osobních údajů se žalobce nemohl zbavit jednostranným prohlášením vůči povinnému či vydáním interního předpisu. Naopak, pokud žalobce poučil povinného způsobem, který plyne z videozáznamu, jednoznačně na sebe převzal povinnosti správce. Předseda žalovaného se plně ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím, pokud jde o výši uložené sankce.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s tímto postupem oba účastníci řízení výslovně souhlasili.

Nejprve soud posoudil první žalobní bod, v němž žalobce namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce vytýká žalovanému, že ve svých rozhodnutích neodkázal na konkrétní důkazy, na nichž založil svá skutková zjištění. K tomu soud poukazuje na skutečnost, že žalobce měl k dispozici kontrolní protokol, v němž byly všechny

shromážděné důkazy a z nich plynoucí skutečnosti detailně popsány. Jelikož žalobce tyto důkazy ani z nich plynoucí skutková zjištění po zahájení řízení o správním deliktu nezpochybnil, ačkoliv k tomu dostal příležitost, je jen přirozené, že v žalovaném v prvostupňovém rozhodnutí pouze všeobecně odkázal na obsah spisového materiálu a kontrolního protokolu. Ani v rozkladu žalobce neučinil spornými důkazy shromážděné v rámci kontroly. I přesto však předseda žalovaného na podstatné důkazy ve svém rozhodnutí výslovně odkázal, a to především na vyjádření žalovaného ze dne 30. 7. 2012, protokol o soupisu zabavených věcí ze dne 14. 11. 2011 a videozáznam z provedeného zabavení výpočetní techniky povinného.

Ani v žalobě samotné žalobce nezpochybnil žádný z důkazů, který je obsahem správního spisu, ani skutečnosti z nich zjištěné, tj. zejména skutečnost, že na zabaveném počítači byly osobní údaje zaměstnanců povinného, že se tyto údaje dostaly do dispozice osoby, která počítač vydražila, a že byl povinný při zabavení výpočetní techniky zaměstnancem žalobce poučen, že data na počítačích budou před dražbou zlikvidována. Jelikož má soud za to, že skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, nejsou v rozporu se shromážděnými podklady, a že tyto podklady byly žalobci v průběhu správního řízení známy a žalovaný na ně ve svých rozhodnutích dostatečně odkázal, nebyl důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů ani pro rozpor skutkových zjištění s obsahem spisu dle § 76 odst. 1 písm. a), resp. b) s. ř. s.

Dále žalobce v prvním žalobním bodě obsáhle polemizoval s některými právními závěry předsedy žalovaného, které dle žaloby nejsou dostatečně odůvodněny. Soud je však přesvědčen, že právní úvaha obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně bezrozporná a srozumitelná. Zjednodušeně řečeno předseda žalovaného v rozhodnutí o rozkladu dospěl na rozdíl od žalobce k závěru, že žalobce mohl a měl očekávat, že na zabavené výpočetní technice se mohou nacházet osobní údaje. Tím se stal jejich správcem a vznikla mu související zákonná povinnost učinit taková opatření, aby se zpracovávané osobní údaje nedostaly do rukou třetí osobě. Této povinnosti však žalobce nedostál. Žalobce samozřejmě může takto vedenou úvahu považovat za nezákonnou; to však ještě nevede k závěru, že se jedná o úvahu nedostatečně odůvodněnou, a tedy nepřezkoumatelnou. Soud má za to, že se předseda žalovaného vypořádal se všemi rozkladovými námitkami, které svým obsahem téměř doslovně odpovídaly právní argumentaci uvedené v žalobě. V žádném případě mu nelze vytýkat, že odůvodnění rozhodnutí o rozkladu koncipoval jako vlastní koherentní argumentační systém, aniž by výslovně reagoval na každé dílčí rozkladové tvrzení. Takový postup nepůsobí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak plyne mimo jiné z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/09, a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43. První žalobní bod tedy důvodný není.

V druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že jej nebylo možno považovat za správce osobních údajů. K tomu je namístě nejprve zrekapitulovat relevantní právní úpravu a související judikaturu.

Dle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů se rozumí „*správcem každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj*“. Zpracováním osobních údajů se pak podle § 4 písm. e) téhož zákona rozumí „*jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací,*

zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace“.

Dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů *se správního deliktu dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba jako správce nebo zpracovatel tím, že nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů.*

Žalobce zpochybnil, že se nacházel v postavení správce osobních údajů. Tvrdil, že neprováděl operace s osobními údaji systematicky, a tedy nesplňoval jeden ze zákonných definičních znaků správce. K podmínce systematickosti se v kontextu důkazů obsahujících osobní údaje, shromážděných v daňovém řízení Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012-56 (č. 2811/2013 Sb. NSS), následovně:

„Pokud jde o negativní vymezení působnosti, nevztahuje se zákon o ochraně osobních údajů jednak na fyzické osoby, pokud se jedná o zpracování výlučně pro osobní potřebu fyzické osoby, a dále na nahodilé shromažďování osobních údajů, které nejsou dále systematicky zpracovány.

Nelze tedy konstatovat, že jakékoliv získání osobního údaje je automaticky podřazeno pod režim upravený zákonem o ochraně osobních údajů.

Aby mohlo jít o zpracování osobních údajů ve smyslu zákona [o ochraně osobních údajů], musí jít o systematickou činnost prováděnou přímo s osobními údaji. Nejčastější formou takové činnosti bude nepochybně vytvoření určitého uspořádaného souboru osobních údajů, nebo pomocí technických prostředků uspořádání docílit. Skutečnost, že důkazní prostředky jsou po jejich získání založeny do daňového spisu, tam jsou uchovávány a v rámci jednotlivých fází daňového řízení či postupů při správě daně jsou následně v různých daňových souvislostech hodnoceny, nemůže naplnit pojem zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Účelem takového postupu nepochybně není žádná systematická zpracovatelská operace s osobními údaji, tak jak definuje tento pojem zákon o ochraně osobních údajů. Účelem založení důkazních prostředků do daňového spisu není evidence osobního údaje či jeho strukturované užívání, které má za cíl identifikovat konkrétní fyzickou osobu. Účelem založení takové listiny do daňového spisu je uchování této listiny pro následné hodnocení její daňové relevantnosti.“

Městský soud neshledává důvod, proč se od uvedených závěrů kasačního soudu odchýlit. V jejich světle však nemůže obstát závěr žalovaného, že žalobce jako soudní exekutor systematicky zpracovával osobní údaje, když nakládal se zabavenou výpočetní technikou a tedy ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů zpracovával osobní údaje uložené v zabaveném a následně prodaném počítači. Žalobce sice mohl předpokládat, že se na počítači určeném k dražbě nějaké osobní údaje nacházejí, avšak nebylo prokázáno, že by se s těmito údaji seznámil a tím méně, že by je zařazoval do nějakého uspořádaného souboru osobních údajů. Ačkoliv tedy žalobce fakticky s osobními údaji uloženými na osobních počítačích nakládal, neboť jeho prostřednictvím se tyto údaje dostaly ke třetí osobě, jednalo se o případ nahodilého shromáždění osobních údajů. Nelze tedy dospět k závěru, že by byl žalobce v pozici správce ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů.

Bylo-li postaveno najisto, že žalobce nebyl v postavení správce osobních údajů, nemohl se dopustit správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů, neboť znakem této skutkové podstaty je právě speciální subjekt – správce

či zpracovatel osobních údajů. Proto by bylo nadbytečné vypořádávat se s dalšími uplatněnými žalobními body.

Z výše uvedeného však nevyplývá, že se žalobce nemohl dopustit protiprávního jednání v oblasti soukromoprávní nebo i veřejnoprávní, např. porušením některého jiného ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, tím, že nezajistil vymazání osobních či jiných údajů ze zabavených elektronických nosičů, avšak protiprávnost jednání ve skutkovém vymezení § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů je vyloučena pro absenci systematické činnosti spočívající ve shromažďování osobních údajů. Zda-li se žalobce předci jen dopustil protiprávního jednání v oblasti nakládání s osobními údaji, však musí předně posoudit správní orgán, soud to za něj nemůže dovozovat, odporovalo by to kasačnímu principu přezkumu, kterým je správní soudnictví ovládáno.

Jelikož žaloba byla důvodná, soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože je na nesprávném právním posouzení založeno též prvostupňové rozhodnutí, zrušil soud i jej podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč. Další náklady tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci, podání návrhu ve věci samé a podání repliky k vyjádření žalovaného. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč ($3 \times 3.100 = 9.300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činí 10.200,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12.342,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 15.342,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková